

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., ve věci

žalobce: L. V.
bytem

zastoupen Mgr. Václavem Voříškem
advokátem se sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha

proti
žalovanému: Krajský úřad Jihomoravského kraje
sídlím Žerotínovo náměstí 449/3, 601 82 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 3. 2018, č. j. JMK 40631/2018, sp. zn. S-JMK 28985/2018/OD/Ša,

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce napadl u Krajského soudu v Brně (dále též „krajský soud“) svou žalobou rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 3. 2018, č. j. JMK 40631/2018, sp. zn. S-JMK

28985/2018/OD/Ša (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Magistrátu města Brna, odboru dopravněsprávních činností, ze dne 11. 12. 2017, č. j. ODSČ-43029/17-29, sp. zn. ODSČ-43029/17-PŘ (dále též „prvostupňové rozhodnutí“ nebo „rozhodnutí o přestupku“).

2. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí (dále též „zákon o silničním provozu“), kterého se měl dopustit tím, že dne 20. 6. 2017 v 14:27 hod. v Brně na pozemní komunikaci ulice Drobného ve směru a v úseku od ul. Provozníkův k ul. Pionýrské při řízení motorového vozidla tov. zn. S., RZ:, překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 33 km/h, když byla jím řízenému vozidlu silničním laserovým rychloměrem LTI 20/20 TruCAM naměřena rychlost 86 km/h v místě, kde je nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h. Při zohlednění možné odchylky měřícího zařízení ve výši ± 3 km/h mu tedy byla jako nejnižší skutečná rychlost naměřena rychlost jízdy 83 km/hod. Za spáchání uvedeného přestupku byla žalobci uložena pokuta ve výši 3 700 Kč a povinnost uhradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč.

II. Napadené rozhodnutí

3. V rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný nejprve zrekapituloval skutkový stav věci a dosavadní průběh řízení, přičemž dospěl k závěru, že spáchání přestupku bylo žalobci prvostupňovým správním orgánem prokázáno bez důvodných pochybností. Konkrétně žalovaný poukázal na skutečnost, že došlo ke změření rychlosti řádně ověřeným rychloměrem, přičemž byl žalobce jako řidič vozidla policejní hlídkou zastaven a ztotožněn. Záměna byla proto vyloučena.
4. Dále žalovaný odkázal na ustálenou judikaturu, podle které za účelem zjištění skutkového stavu správním orgánem obecně postačuje provedení důkazu policejní dokumentací a výstupem z použitého rychloměru, pakliže nebyla daná skutková verze obviněným z přestupku důvodně zpochybněna.
5. Žalovaný dále doplnil, že se žalobce přestupku dopustil z nedbalosti, protože jako držitel řidičského oprávnění měl a mohl vědět, že svým jednáním porušuje pravidla silničního provozu. Pokud se jedná o výši uloženého správního trestu, žalovaný doplnil, že prvostupňový správní orgán přihlédl mimo jiné k míře zavinění, závažnosti přestupku a způsobu jeho spáchání.
6. Za přítěžující okolnost byla považována intenzita jednání žalobce a jeho řidičská minulost, což vedlo k uložení pokuty v polovině zákonného rozpětí. Žalovaný rovněž připomněl, že sice došlo v průběhu řízení k nabytí účinnosti zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „nový přestupkový zákon“), ale nejedná se o právní úpravu, která by byla pro žalobce příznivější.

III. Žaloba

7. Žalobce namítal, že byla pokuta prvostupňovým správním orgánem uložena v rozporu se zákonem, neboť nebyla v rozhodnutí o přestupku uvedena dotčená ustanovení nového přestupkového zákona. Současně prvostupňový správní orgán nezohlednil při

výměře pokuty zohlednit všechny rozhodné skutečnosti, a to včetně délky správního řízení, která sama o sobě představuje nezákonnou újmu. Podle názoru žalobce prvostupňový správní orgán dále nezdůvodnil, proč uložil pokutu právě v polovině zákonného rozpětí a jak zohlednil jednotlivá kritéria. Jeho závěry navíc nelze přezkoumat, protože nebyla v odůvodnění rozhodnutí popsána rozhodovací praxe v obdobných případech.

8. Kromě toho žalobce namítal, že nelze považovat za přitěžující okolnost, pokud se za poslední tři roky dopustil jediného přestupku. V nyní posuzované věci se navíc nejednalo o výrazné překročení nejvyšší dovolené rychlosti, a to na přehledném úseku pozemní komunikace, kde se chodci běžně nevyskytují. Omezení nejvyšší dovolené rychlosti v daném místě na 50 km/h není adekvátní. Závěrem v tomto ohledu žalobce doplnil, že správní orgány opomenuly možnost využití institutu mimořádného snížení pokuty v režimu nového přestupkového zákona, přestože se jedná o právní úpravu, která je pro obviněného příznivější.
9. Dále žalobce namítal, že nebyla v rozhodnutí o přestupku uvedena a dostatečně zdůvodněna forma zavinění, když se prvostupňový správní orgán omezil na konstatování, že se žalobce dopustil přestupku z nedbalosti. Tento nedostatek nelze podle názoru žalobce zhojit až v rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí, přičemž ani žalovaný neuvedl, jakou konkrétní formu zavinění považoval za zjištěnou.
10. Ve vztahu ke skutkovému stavu věci poté žalobce poukázal na nedostatky provedeného měření rychlosti. Konkrétně argumentoval tím, že policisté nejsou ze zákona oprávněni provádět tzv. skryté měření, tedy bez vědomí řidiče vozidla, jehož jednání je rychloměrem zaznamenáno. Jedná se tedy o překročení zákonem svěřené pravomoci, protože nemůže být výstupní fotodokumentace způsobilým důkazem. K tomu žalobce doplnil, že tímto postupem není naplněn účel měření rychlosti, kterým by mělo být zvýšení bezpečnosti silničního provozu. Uznání viny a uložení správního trestu má totiž pouze prospektivní účinky, aniž by jako v případě viditelného měření rychlosti bezprostředně působilo preventivním způsobem. Pakliže se správní orgány účelem měření nezabývaly, jsou jejich rozhodnutí nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů.
11. Stejně tak považoval žalobce za nepřezkoumatelný postup prvostupňového správního orgánu, pakliže neuvedl, na základě jakého podkladu odečetl od naměřené rychlosti odchylku 3%, která byla navíc nesprávně spočítána. Současně žalobce namítal nedostatky měření s ohledem na možnost vzniku tzv. slip effectu, neboť není zřejmé, zda se paprsek měřícího zařízení opakovaně odrážel ze stejného místa na vozidle, což má zásadní vliv na výsledky měření. V tomto kontextu žalobce navrhl provedení důkazu znaleckým posudkem (odborným vyjádřením) a dokumentem týkajícím se problematických aspektů slip effectu, který je veřejně dostupný na internetu.
12. K tomu žalobce doplnil, že není z fotodokumentace založené ve správním spisu zřejmé, jakému vozidlu byla rychlost změřena, protože není registrační značka na snímku se záměrným křížem čitelně zachycena. Údaje o vozidle navíc byly do záznamu přestupku ručně dopsány, což jejich věrohodnost snižuje. Pokud se správní orgány totožností vozidla na jednotlivých podkladech nezabývaly, nebylo spáchání přestupku spolehlivě prokázáno.

13. Žalobce rovněž argumentoval tím, že měla být v místě spáchání přestupku stanovena nejvyšší dovolená rychlost jízdy 70 km/h. Přestože své tvrzení nijak nedoložil, poukázal na skutečnost, že opačný závěr vyplývá pouze z obsahu policejní dokumentace, která není sama o sobě způsobilým důkazem. Správní orgány proto měly za tímto účelem provést důkaz např. výsledkem zasahujících policistů, místním šetřením nebo fotodokumentací dopravního značení.
14. Poslední skupinou námitek žalobce poukázal na nedostatky výroku rozhodnutí o přestupku, v němž podle jeho názoru absentují odkazy na ustanovení právních předpisů, podle kterých bylo rozhodováno o druhu a výši správního trestu. Tyto nedostatky navíc nebyly odstraněny ani v rámci odůvodnění rozhodnutí. Pokud se pak jedná o uloženou povinnost k náhradě nákladů řízení, považoval žalobce za nezákonné, pakliže mohl dotčenou částku uhradit výlučně na bankovní účet prvostupňového správního orgánu. Žalovaný poté sice sám vycházel z právní úpravy obsažené v novém přestupkovém zákoně, ale současně uvedl, že byla ze strany prvostupňového správního orgánu správně aplikována právní úprava platná a účinná ke dni spáchání přestupku.
15. Z těchto důvodů žalobce navrhl, aby krajský soud napadené a prvostupňové rozhodnutí zrušil, uložil žalovanému povinnost k náhradě nákladů soudního řízení a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Současně byl v žalobě vysloven nesouhlas s tím, aby byly osobní údaje žalobce a jeho právního zástupce zveřejňovány na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu, včetně požadavku na naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci.

IV. Vyjádření žalovaného

16. Ve svém vyjádření žalovaný uvedl, že s podanou žalobou nesouhlasí. Ve vztahu k jednotlivým námitkám pak doplnil, že odůvodnění druhu a výše správního trestu bylo v napadeném a prvostupňovém rozhodnutí provedeno sice úsporným způsobem, ale při zohlednění všech relevantních okolností případu. V této souvislosti nepovažoval žalovaný délku správního řízení za relevantní skutečnost.
17. Naopak žalovaný poukázal nejen na výrazné překročení nejvyšší dovolené rychlosti, ale také na přestupkovou minulost žalobce, když se v posledních třech letech dopustil přestupku se stejnou právní kvalifikací. V místě spáchání přestupku se navíc nachází přechod pro chodce, nákupní centrum, sportoviště atd., což zvýšený pohyb chodců předpokládá. Jelikož považovaly správní orgány uložení pokuty v polovině zákonné sazby za přiměřené, nebylo potřeba odůvodňovat neuplatnění institutu mimořádného snížení pokuty.
18. Ve vztahu k namítané absenci uvedení formy zavinění žalovaný doplnil, že byly tyto nedostatky napraveny v odůvodnění napadeného rozhodnutí, což nelze považovat s ohledem na jednotu správního řízení za problematické. Co se týče námitek ohledně provedení měření rychlosti, žalovaný zejména uvedl, že má řidič vždy dodržovat pravidla silničního provozu. Prvostupňový správní orgán poté od naměřené hodnoty odečetl ve prospěch žalobce odchylku měření ± 3 km/h, aniž by bylo nutné tento postup podrobněji zdůvodňovat. Ze záznamu přestupku podle názoru žalovaného dále vyplývá, že bylo změřeno vozidlo žalobce. Tvrzení o možném působení tzv. slip

effectu žalovaný odmítl s tím, že by v takovém případě nemohl být rychloměr vůbec použit.

19. Žalovaný se dále neztotožnil ani s námitkou žalobce, že v místě spáchání přestupku neplatila nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h. Tato skutečnost vyplývá z policejní dokumentace a nebyla ve správním řízení nijak zpochybněna. Nebylo tedy důvodu provádět v tomto ohledu další dokazování. Pokud žalobce považoval za adekvátní rychlost 70-80 km/h, není to ve věci vůbec relevantní. Prvostupňový správní orgán pak ve výroku rozhodnutí o přestupku uvedl ustanovení rozhodná pro právní kvalifikaci i uložení pokuty. Žalobci nic nebránilo, aby stanovenou částku spolu s náklady řízení uhradil jiným než bezhotovostním způsobem. Vedení odvolacího řízení podle nového přestupkového zákona nic nemění na tom, že byla odpovědnost za přestupek správně posouzena podle právní úpravy účinné ke dni jeho spáchání.
20. Závěrem žalovaný doplnil, že je uplatnění námitek až v soudním řízení účelovým postupem, což se týká také žádosti o anonymizaci údajů žalobce a jeho právního zástupce, neboť má správní orgánům znesnadnit dohledání těchto osob v jiných řízeních, ve kterých v minulosti vystupovaly. Proto žalovaný navrhl, aby krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V. Správní spis

21. Ve správním spisu se nachází oznámení přestupku, záznam přestupku, v rozhodné době platný ověřovací list rychloměru a dvě fotografie získané z veřejně dostupných map, na kterých je vyznačena poloha vozidla v okamžiku změření rychlosti. Na základě těchto podkladů byl vydán příkaz, proti kterému podal žalobce odpor.
22. Z toho důvodu bylo ze strany prvostupňového správního orgánu nařízeno ústní jednání na den 20. 11. 2017, během kterého byly jako důkazy provedeny podklady založené ve spisu. Žalobce se k jednání bez omluvy osobně ani v zastoupení nedostavil, přestože byl řádně předvolán. Následně bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí, proti kterému se žalobce prostřednictvím svého zmocněnce blanketně odvolal. Jelikož nebylo odvolání ani na výzvu doplněno, bylo vydáno napadené rozhodnutí, kterým bylo prvostupňové rozhodnutí potvrzeno.

VI. Posouzení věci krajským soudem

23. Krajský soud předně posuzoval, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).
24. V souladu s ust. § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
25. Soud ve věci rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení s tímto postupem souhlasili a krajský soud nepovažoval ústní projednání věci za nezbytné.

26. Žaloba **není důvodná.**

27. Krajský soud předně uvádí, že žalobce v žalobě sdružil větší množství námitek, kterými z různých důvodů brojil proti nezákonnosti prvostupňového a napadeného rozhodnutí. Pro větší přehlednost odůvodnění rozhodnutí proto krajský soud sdružil vypořádání žalobních námitek do následujících bodů.

A) Nedostatky při zjišťování skutkového stavu věci

28. Žalovaný považoval měření rychlosti Policií ČR za nezákonné, neboť mělo být v rozporu se zákonem provedeno skrytým způsobem. V tomto ohledu je podle názoru zdejšího soudu nutné zohlednit ust. § 79a zákona o silničním provozu, podle kterého platí, že: *„Za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích je policie a obecní policie oprávněna měřit rychlost vozidel. Obecní policie tuto činnost vykonává výhradně na místech určených policií, přitom postupuje v součinnosti s policií.“*

29. Z dikce citovaného ustanovení vyplývá, že zákon nestanovuje způsob, jakým má být měření rychlosti provedeno, natož povinnost, aby policejní orgány o tomto postupu dopředu informovaly řidiče, vůči kterým svoji pravomoc uplatňují. Je tedy na jejich uvážení, jakou metodu či způsob měření rychlosti zvolí, pakliže povede ke zvýšení bezpečnosti silničního provozu a bude splňovat další podmínky stanovené zákonem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2011, č. j. 8 As 27/2010-75, a ze dne 15. 11. 2017, č. j. 2 As 191/2017-56; rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).

30. Kromě toho nepovažoval krajský soud za důvodnou ani námitku, že skrytým měřením dojde jen k minimálnímu naplnění účelu zákona, neboť nepůsobí preventivním způsobem. Podle názoru zdejšího soudu je ve vztahu k posouzení zákonnosti měření rychlosti podstatné pouze to, že jeho provedením v daném místě dochází ke zvýšení bezpečnosti silničního provozu, přestože je možné polemizovat o tom, zda ve větším nebo menším rozsahu, než kdyby byl měřený úsek dopravním značením či jinak vyznačen (srov. rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 22. 3. 2018, č. j. 18 A 36/2017 – 31; rozhodnutí krajských soudů rozhodujících na úseku správního soudnictví jsou dostupná na www.nssoud.cz).

31. Nad rámec uvedeného krajský soud dodává, že by výklad učiněný žalobcem v podstatě vylučoval měření rychlosti bez vědomí řidiče vozidla. Přestože by mohlo v takovém případě dojít ke snížení rychlosti na daném místě, rozhodně z toho podle názoru zdejšího soudu nelze dovozovat všeobecné posílení preventivního účinku měření rychlosti. Řidiči, kteří mají sklony k porušování pravidel silničního provozu, včetně nejvyšší dovolené rychlosti, by si totiž byli vědomi toho, že nemohou být za své jednání mimo vyznačené úseky pozemní komunikace prakticky vůbec postiženi.

32. K tomu je vhodné doplnit, že je primárně záležitostí Policie ČR, kde bude na základě vlastních zkušeností a znalostí místních podmínek provádět měření rychlosti. V nyní projednávané věci došlo ke spáchání přestupku v zastavené části obce, a to v blízkosti přechodu pro chodce a zastávky městské hromadné dopravy, jak bezprostředně vyplývá z fotografií, které byly do správního spisu založeny. Jedná se navíc o vytiženu pozemní komunikaci, která se nachází v blízkosti samotného centra města, ve kterém je

ostatně umístěno sídlo jak zdejšího soudu, tak žalovaného a prvostupňového správního orgánu. S ohledem na tuto skutečnost nemá krajský soud žádné pochyby o tom, že se jedná o lokalitu, která je správním orgánům důvěrně známa a mohly si tak bez dalšího dokazování učinit úsudek o tom, že má měření rychlosti v daném místě racionální zdůvodnění.

33. Podobně lze argumentovat ve vztahu ke spekulativnímu tvrzení žalobce, že v předmětném úseku platil rychlostní limit 70 km/h. Z oznámení a záznamu přestupku však shodně vyplývá, že na výše uvedené pozemní komunikaci v době spáchání přestupkového jednání platila obecná právní úprava stanovující nejvyšší dovolenou rychlost v obci na 50 km/h. V řízení pak nevyvstaly ohledně věrohodnosti pořízených podkladů či nestrannosti policistů provádějících měření rychlosti žádné pochybnosti, které by odůvodňovaly potřebu doplnění dokazování o místní šetření nebo svědecké výpovědi. Žalobce se ostatně neúčastnil ústního jednání a proti prvostupňovému rozhodnutí podal pouze blanketní odvolání. Danou námitku poprvé uplatnil až v žalobě, aniž by svá tvrzení jakkoliv doložil. Jeho postup se krajskému soudu jeví jako zcela účelový. K tomu je vhodné doplnit, že správní orgány ani zdejší soud nejsou povolány k tomu, aby posuzovaly, zda je omezení nejvyšší dovolené rychlosti v daném místě obce adekvátní či nikoliv, protože je dokazování v tomto směru nadbytečné.
34. Nedostatky provedeného měření rychlosti nicméně žalobce spatřoval rovněž v tom, že během něj mohlo dojít k tzv. slip effectu, který má za následek zkreslení naměřených hodnot. Krajský soud předně uvádí, že se jedná o jednu z pravidelně uplatňovaných námitek právního zástupce žalobce, doloženou abstraktními matematickými výpočty a odkazy na dokumenty dostupné na internetu. V tomto případě žalobce navrhl rovněž vypracování znaleckého posudku k této otázce.
35. Správní orgány v tomto ohledu vycházely kromě oznámení přestupku zejména z výstupní fotodokumentace, která byla pořízena rychloměrem, který byl podle ověřovacího listu v rozhodnou dobu řádně ověřen. Takový postup nelze v souladu s ustálenou judikaturou považovat a priori za nedostatečný (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 3. 2011, č. j. 7 As 18/2011, a ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013 – 35).
36. Krajský soud samozřejmě nezpochybňuje, že mohou nastat případy, kdy jsou ohledně správnosti výsledků měření dány důvodné pochybnosti přesto, že byl rychloměr řádně ověřen. Typicky se bude jednat o situaci, kdy se mezi rychloměrem a vozidlem nachází nějaká překážka, záměrný kříž není na vozidle vůbec umístěn nebo nejsou dodrženy jiné postupy stanovené výrobcem měřícího zařízení. Zásadně jsou ovšem policií používané rychloměry vybaveny systémem chybových hlášení, zabráňujících tomu, aby byly výsledky chybných měření generovány (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 6. 2018, č. j. 4 As 96/2018 – 45)
37. V nyní posuzované věci je navíc vozidlo žalobce v okamžiku měření zachyceno na samotném středu fotografie, přičemž je záměrným kříž umístěn uprostřed čelní masky, resp. v místě registrační značky vozidla. Kromě toho byla výstupní fotodokumentace pořízena ve chvíli, kdy se na dané pozemní komunikaci nenacházela žádná další vozidla. Krajský soud je proto toho názoru, že výše uvedené podklady nevyvolávají žádné pochybnosti ve vztahu k přesnosti naměřených hodnot, a to navíc za

předpokladu, kdy se nejednalo o nepatrné překročení nejvyšší dovolené rychlosti a správními orgány byla ve prospěch žalobce odchylka měření ± 3 km/h zohledněna. Jedná se o zcela běžný postup reflektující možné nepřesnosti měření, což je zástupci žalobce jak ve správním, tak v soudním řízení nepochybně známo, neboť vystupují v mnoha jiných přestupkových věcech, kde je tato odchylka v souladu se zavedenou praxí uplatňována. Prvostupňový správní orgán ve výroku rozhodnutí o přestupku považoval za rozhodnou nejnižší skutečnou rychlost vozidla, která byla zohledněním výše uvedené odchylky správně vypočtena. Podrobné zdůvodnění daného postupu, který je běžnou součástí rozhodovací praxe v dané oblasti přestupkového práva, není od správních orgánů vyžadováno (srov. rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 11. 10. 2018, č. j. 18 A 20/2017-28, a rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 16. 4. 2019, č. j. 33 A 54/2017 – 52).

38. Krajský soud k tomu podotýká, že ve vztahu k aplikované skutkové podstatě přestupku překročení nejvyšší povolené rychlosti nejméně o 20 km/h v obci (§ 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu) by ani hypoteticky myslitelná o něco málo větší odchylka měření nemohla vést k závěru, že rychlost vozidla žalobce byla nižší než 70 km/h, což by zakládalo kvalifikaci podle mírnější skutkové podstaty (§ 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu).
39. Co se pak týče namítané záměny vozidel, krajský soud se v tomto ohledu ztotožňuje se závěrem správních orgánů, že bylo spáchání přestupku žalobcem bez důvodných pochybností prokázáno. Snímek se záměrným křížem sice skutečně nelze považovat z hlediska rozlišení za kvalitní, ale přesto je možné podle barvy a tvaru čelní masky dospět k závěru, že se jedná o totéž vozidlo, jehož registrační značka byla následně čitelně zachycena. Není podstatné, zda byly některé (rychloměrem nevygenerované) údaje do záznamu přestupku doplněny ručně nebo strojově, neboť se jedná o zcela standardní postup ze strany policistů, jejichž nestrannost nebyla v řízení nijak zpochybněna.

B) Zavinění

40. Žalobce dále spatřoval nezákonnost prvostupňového rozhodnutí v tom, že nebyla řádně zdůvodněna forma zavinění, neboť příslušný správní orgán pouze konstatoval, že byl přestupek spáchán z nedbalosti. Krajský soud dává žalobci za pravdu v tom, že rozhodnutí o přestupku v tomto ohledu nedostatky vykazuje. Na druhou stranu nelze opomenout, že žalovaný úvahy prvostupňového správního orgánu v rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí upřesnil.
41. Konkrétně uvedl, že k naplnění formálních znaků skutkové podstaty daného přestupku postačuje zavinění ve formě nevědomé nedbalosti, přičemž žalobce jako držitel řidičského oprávnění měl a mohl vědět, že jedná v rozporu se zákonem, resp. pravidly silničního provozu (aplikace definičních znaků nevědomé nedbalosti). Nelze pak přisvědčit tvrzení žalobce o nepřipustnosti takového postupu, neboť správní řízení tvoří dohromady jeden vzájemně provázaný celek až do okamžiku nabytí právní moci rozhodnutí, což umožňuje, aby žalovaný závěry prvostupňového správního orgánu dílčím způsobem korigoval (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2013, č. j. 4 As 10/2012-48).

C) Nezákonnost správního trestu

42. Podle názoru žalobce mu byla pokuta uložena v rozporu se zákonem, neboť prvostupňový správní orgán ve svých úvahách nezohlednil všechna rozhodná kritéria. V tomto ohledu krajský soud předně uvádí, že neuvedení odkazu na příslušná ustanovení stanovující výčet polehčujících a přitěžujících okolností lze považovat za vadu, která však sama o sobě nemá za následek nezákonnost rozhodnutí. Důvodem je skutečnost, že se oba správní orgány touto otázkou zabývaly. Za přitěžující okolnost výslovně označily nejen přestupkovou minulost žalobce, ale také výrazné překročení nejvyšší dovolené rychlosti v místě, kde je díky umístění přechodu pro chodce zvýšený pohyb chodců předpokládán.
43. Současně bylo v tomto ohledu v prvostupňovém a napadeném rozhodnutí doplněno, že za polehčující okolnost lze kromě nedbalostní formy zavinění považovat pouze absenci škodlivého následku, a to v podobě újmy na zdraví či škody na majetku. S tímto závěrem se krajský soud zcela ztotožňuje. Nemůže naopak přisvědčit tvrzení žalobce, že by měla mít délka správního řízení vliv na stanovení druhu a výše správního trestu. V nyní posuzované věci navíc v řízení docházelo ke značným průtahům.
44. Stejně tak nevidí krajský soud žádný důvod k tomu, aby musel prvostupňový správní orgán popisovat svoji rozhodovací praxi v jiných případech, které jsou skutkové odlišné a s projednávanou věcí nijak nesouvisí. Žalobce ostatně neargumentoval žádným konkrétním řízením, ve kterém by bylo v obdobné věci rozhodnuto odlišným způsobem, tedy v rozporu se zásadou předvídatelnosti práva a legitimního očekávání.
45. Co se týče hodnocení skutkových okolností při stanovení výše pokuty, dává zdejší soud správním orgánům za pravdu v tom, že překročení nejvyšší dovolené rychlosti o 33 km/h v obci (po odečtení odchylky měření) rozhodně nelze považovat za bagatelní, a to také za předpokladu, že se v případě žalobce jednalo o opakované porušení stejné povinnosti řidiče za poslední tři roky. Tvrzení žalobce, že se naopak jedná o polehčující či neutrální okolnosti, je absurdní.
46. Ze stejného důvodu je nutné odmítnout argument žalobce, že mělo být v jeho prospěch zohledněno místo spáchání přestupku. Krajskému soudu jsou skutečně důvěrně známy podmínky silničního provozu v dané lokalitě, jak bylo v žalobě naznačeno. Nejedná se ovšem o okolnost, která by byla žalobci ku prospěchu. Ostatně již z podkladů založených ve správním spisu vyplývá, že se jedná o zastavěnou část obce v blízkosti přechodu pro chodce a zastávky městské hromadné dopravy. Nad rámec uvedeného zdejší soud připomíná, že lze danou pozemní komunikaci označit za dopravně vytíženou, přičemž se v její blízkosti nachází rovněž velké sportoviště a vysoká škola, což zvýšený výskyt chodců potvrzuje. Lze souhlasit s žalovaným, že je z hlediska otázky viny zcela lhostejné, jakou rychlost považuje žalobce v měřeném úseku silnice za adekvátní či optimální. Naopak je rozhodující, jaký rychlostní limit je pro daný úsek silnice skutečně stanoven.
47. S ohledem na tyto skutečnosti dospěl krajský soud k závěru, že správní orgány dostatečně zdůvodnily, proč byla žalobci uložena pokuta ve výši 3 700 Kč, tedy v polovině zákonného rozpětí. Jejich postup nelze považovat za excesivní. Pokud žalobce v této souvislosti argumentoval možností aplikace institutu mimořádného

snížení pokuty, jedná se o diskreční oprávnění příslušného správního orgánu. Pakliže tedy bylo s ohledem na okolnosti případu považováno uložení pokuty v polovině zákonné sazby za přiměřené, nemusely správní orgány podrobně zdůvodňovat, proč nebyly splněny podmínky k jejímu mimořádnému snížení podle ust. § 44 nového přestupkového zákona (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 6. 2018, č. j. 4 As 96/2018 – 45).

D) Vady výroku a použité právní předpisy

48. V žalobě bylo rovněž namítáno, že výrok prvostupňového rozhodnutí nesplňuje formální náležitosti, které jsou na něj zákonem kladeny. V tomto kontextu žalobce poukázal na skutečnost, že ve výroku absentují odkazy na ustanovení rozhodná pro stanovení druhu a výše správního trestu, popř. vymezující jednotlivá kritéria ve smyslu polehčujících a přitěžujících okolností.
49. Krajský soud k tomu uvádí, že je ve výroku prvostupňového rozhodnutí odkázáno na ust. § 125c odst. 5 písm. f) zákona o silničním provozu, ve kterém bylo v rozhodnou dobu stanoveno, že se za výše uvedený přestupek ukládá pokuta v rozmezí 2 500 – 5 000 Kč. Tento postup lze považovat za dostačující, neboť není neuvedení ustanovení zakotvujících obecná kritéria pro výměru pokuty vadou mající za následek nezákonnost rozhodnutí, pakliže k nim bylo v rámci odůvodnění rozhodnutí přihlédnuto (srov. rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 22. 3. 2018, č. j. 18 A 36/2017 – 31).
50. Ze stejného důvodu nelze považovat za důvodnou ani námitku absence odkazu na konkrétní ustanovení podzákonného právního předpisu, na základě kterého byla uložena povinnost k náhradě nákladů správního řízení (vyhláška č. 500/2005 Sb.). Prvostupňový správní orgán tak totiž učinil v rámci odůvodnění rozhodnutí o přestupku, což podle názoru zdejšího soudu nelze považovat za postup, který by měl za následek nepřezkoumatelnost či nezákonnost rozhodnutí ve věci.
51. Nelze se pak ztotožnit ani s tvrzením žalobce, že došlo sdělením prvostupňového správního orgánu ohledně zaplacení pokuty a nákladů řízení bezhotovostním převodem k neoprávněnému omezení možností, jak stanovenou částku uhradit. Jednalo se totiž o pouhé poskytnutí informace o nejběžnějším způsobu úhrady, z čehož nelze podle názoru krajského soudu bez dalšího dovozovat nemožnost či riziko postihu za předpokladu, že se žalobce rozhodne postupovat jiným obecně přípustným způsobem (srov. rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 28. 11. 2018, č. j. 72 A 45/2017-28).
52. Závěrem krajský soud dodává, že oba správní orgány procesně postupovaly podle právní úpravy platné a účinné v době jejich rozhodování, což nijak nevylučuje, aby byla odpovědnost za přestupek stejně jako druh a výše správního trestu (dříve sankce) posuzována podle právní úpravy rozhodné ke dni spáchání přestupku. Výjimkou by byla pouze situace, kdyby byla pozdější právní úprava pro žalobce příznivější, což se však v nyní posuzované věci nestalo. Jedinou výjimkou je již uvedená možnost aplikace

institutu mimořádného snížení pokuty, k čemuž však podle odůvodnění prvostupňového a napadeného rozhodnutí nebyly splněny zákonné podmínky.

E) Nesouhlas se zveřejňováním osobních údajů a žádost o anonymizaci rozhodnutí

53. Kromě věcných námitek byl v žalobě obsažen rovněž nesouhlas s tím, aby byly osobní údaje žalobce a jeho právního zástupce zveřejňovány na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu, a to včetně požadavku na naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci. K tomu krajský soud uvádí, že se jedná o již běžnou součást žalob podávaných výše uvedeným právním zástupcem, přičemž bylo ze strany Nejvyššího správního soudu opakovaně judikováno, že je anonymizace účastníků řízení dostatečným způsobem zajištěna (uvedeny jsou pouze iniciály). Pokud se jedná o právního zástupce, krajský soud se ztotožňuje s tím, že zveřejňování jeho osobních údajů v souvislosti s výkonem advokátní praxe obecně podléhá jinému právnímu režimu, resp. požívá jinou míru právní ochrany.
54. Ve zbytku lze odkázat například na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2018, č. j. 8 As 64/2018-44: *„Zveřejňování a anonymizace rozhodnutí tohoto soudu se řídí § 129 a násl. Směrnice č. 3/2017, Kancelářský a spisový řád Nejvyššího správního soudu, účinné od 1. 7. 2017. Podle § 130 odst. 2 při anonymizaci nahradí kancelář v záhlaví rozhodnutí u fyzických osob jména a příjmení iniciálami; ostatní údaje týkající se těchto osob zcela smaže. V odůvodnění nahradí veškeré anonymizaci podléhající údaje u fyzických osob iniciálami, případně jinými vhodnými zkratkami, které znemožní jejich ztotožnění. Z uvedeného plyne, že jméno ani adresa žalobce nejsou v anonymizované verzi rozhodnutí zveřejňovány. Iniciály žalobce nejsou podle zdejšího soudu v daném případě údajem, podle kterého by bylo možné žalobce identifikovat, a proto není důvodu, aby nebyly zveřejněny. Jak již Nejvyšší správní soud judikoval (srov. např. rozsudek ze dne 31. 5. 2012, čj. 9 Ans 5/2012-29), jméno a příjmení advokáta jsou na základě zvláštního právního předpisu zapsána ve veřejně přístupném seznamu. Pokud jsou uvedena v souvislosti s jeho působností, pro kterou byla do veřejně přístupného seznamu zapsána (zde v souvislosti s výkonem advokacie a zastupováním klienta před soudem), nejedná se bez dalšího o chráněné údaje, které by bylo nezbytné anonymizovat. Tím spíše takovým údajem nejsou iniciály advokáta a jeho sídlo, které je již ze své povahy údajem veřejným. S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že způsob, jakým zdejší soud standardně zveřejňuje anonymizované verze svých rozhodnutí, neporušuje ani v této věci právo na ochranu osobních údajů či soukromí žalobce anebo Mgr. Václava Voříška.“*

VII. Závěr a náklady řízení

55. Ze všech shora uvedených důvodů bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.
56. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.) a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec

jeho běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, protože se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok III.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 31. října 2019

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.